

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم ویر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

داکتر میر عبدالرحیم عزیز

۲۰۱۰/۲۱/۱

توطئه ۱۸ جنوری در کابل

جنگ ستیز و نارامی در کابل به تاریخ ۱۸ جنوری بسیار گیج کننده بوده و تیوری های متفاوتی را به ارتباط وقوع آن حادثه در اذهان عامه خلق کرده است. درین درگیری، دو مامور پولیس و سه تن غیر نظامی جان خود را از دست داده و بیش از ۶۳ نفر زخمی گردیدند. حمله کنندگان هم ده کشته به جا گذاشتند. تحریک طالبان مسؤولیت به راه انداختن این غایله خونین را بدون تعلل به دوش گرفتند. اما مردم هم از خود گمان زنی هائی دارند و نظرات مختلفی ارائه میدهند که ارزش ارزیابی را در مجموع پیدا میکند. صرف نظر ازینکه کدام سازمان و یا افراد در عقب اجرای این توطئه بودند، وقوع این حادثه در ذات خود بی ثباتی و بی کفایتی دولت مستعمراتی کابل را در مجموع و ناکامی و عدم قابلیت نیرو های امنیتی را در تأمین امنیت طور خاص بیان میدارد. این خود ثابت میسازد که نظام دست نشانده کابل تا کدام اندازه در فساد غرق است. درین مختصر، ادعا ها و نظرات مختلف را به ارتباط غایله ۱۸ جنوری مورد تبصره قرار میدهم.

توطئه طالبان

تحریک تاریک اندیش طالبان مسؤولیت حمله در نفس کابل را به دوش گرفت و اکثر اهل خبره و مقامات دولت مستعمراتی کابل هم این تهور انسان کشی طالبان را تأیید می نمایند. پس طالبان توانستند مدشترین ضربه را بر حکومت مزدور کرزی و حامیان اجنبی اش وارد نموده و آنها را بی ارزش و بی کفایت جلوه دهند. طالبان همچنان به یک پیروزی سیاسی و تاکتیکی دست یافتند، اما موفق نگردیدند که مراکز دولت مستعمراتی را مورد هدف قرار دهند. تمرکز حمله در مرکز شهر کابل و در چند صد متری جایگاه مزدور کرزی بود و زمانی اتفاق

افتاد که جاسوس اعظم کرزی جواسیس کوچکتر را قسم میداد که به "باداران اجنبی وفادار باشند، به کشور مادری خود افغانستان خیانت کنند و قبر مملکت را بکنند." با این حمله، طالبان خواستند که قدرت خود را تبارز داده و به حکومت مزدور کابل و نیرو های اشغالگر فهمانند که میتوانند طبق میل و اراده دشمن را هدف قرار دهند. جریان حمله بیش از پنج ساعت طول کشید که به اثر آن فضای ترس و وحشت همه جا را فرا گرفته بود و مردم کوچ و بازار به هر سو فرار میکردند. این حادثه یکبار دیگر بیهودگی و پوچی قوای امنیتی را ثابت ساخت. هر روزیکه میگذرد، مردم از عمق فساد در داخل نظام دست نشانده آگاهتر شده و حالا خوب میدانند که کاری از دست این نظام مزدور برای تأمین امنیت شان ساخته نیست.

توطئه حقانی

یک عده معتقد اند که حمله بر شهر کابل از جانب طالبان تندرو یعنی جناح "حقانی" به راه افتاد تا طرح صلح کرزی و اشغالگران را با طالبان برهم زند. جناح "حقانی" طالبان آشتی ناپذیرند. بر حسب معلومات به دست آمده، جناح حقانی بود که با نیرنگ خاص هفت تن از عمال سی آی ای را چندی قبل در خوست به قتل رسانید. اگر این نظر یعنی تخریب طرح صلح با طالبان توسط حقانی درست پنداشته شود، تیورپس های دست راستی نیرو های استعماری و گروه ائتلاف شمال بالاخص شورای نظار و جمعیت ربانی از وقوع نارامی ۱۸ جنوری در کابل راضی به نظر میرسند.

توطئه آقا خان

نظر دیگریکه ورد زبان هاست، دست داشتن آقا خان یکی از رهبران فرقه اسماعلیه در خلق نارامی روز ۱۸ جنوری در کابل بود. آقا خان مالک هوتل سینا است که طبق شنیدگی، قیوم کرزی هم در آن سهمیم است. در چند قدمی این هوتل، فروشگاه پر منفعتی وجود دارد که سابق به نام "فروشگاه بزرگ افغان" یاد شده مالک آنرا "قاری امان نوائی" می دانستند. آقا خان به تصرف این فروشگاه چشم دوخته و چند بار به صاحب آن پیشنهاد کرده بود که حاضر است آنرا به قیمت خوبی بخرد. اما مالک فروشگاه زیر بار نرفت و حاضر به فروش آن نشد. لذا آقاخان در همان روز حادثه، فروشگاه را به آتش کشید و انتقام خود را گرفت. صحت و سقم این نظر تا حال تثبیت نشده است. قابل تذکار است که فامیل آقا خان از قدیم الایام در خدمت دستگاه های استخباراتی انگلیس و امریکا بوده اند.

توطئه امریکا

یک تعداد از مردم کابل طی مصاحبات خویش با خبرنگاران داخلی و خارجی اظهار داشتند که "امریکا در خلق حادثه ۱۸ جنوری دست داشت تا بهانه ای برای تداوم اشغال افغانستان داشته باشد." یک عده دیگر هم معتقد اند که امریکا خواست به جهان بفهماند که نوکرش کرزی بیش ازین ارزش نوکری را ندارد و باید از صحنه خارج شود.

صرف نظر از اینکه کدام فرد، گروه و یا کشور یورش بر کابل را طرح ریزی کرد، قربانی درجه اول همچو حوادث ناگوار مردم فلاکت زده افغانستان است. تروریزم، اشغالگری، دولت مزدور و افراد و گروه های ضد ملی مردم ما را یک لحظه آرام نمیگذارند. تا زمانی که کشور آزاد نشود و مردم بلا دیده ما طعم آزادی را نچشند، افغانستان از بدبختی های دوامدار نجات نخواهد یافت.